

ΑΘΗΝΑ

ΜΑΙΟΣ 2024

2.5 Η έκθεσή μου ξεκινάει την προηγούμενη ημέρα του ταξιδιού μας, επειδή είναι τόσο «χαλαρή και ήρεμη» που δεν υστερεί σε τίποτα από την ταραχώδη και χαοτική αρχή των διακοπών μας αύριο.

Έχω ένα ραντεβού με την οφθαλμίατρό μου για έλεγχο στις 12 το μεσημέρι, και το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να πάρω το μετρό μέχρι την πλατεία Schwedenplatz και στη συνέχεια να περπατήσω λίγα μέτρα. 20 λεπτά το πολύ, οπότε όλα είναι ήρεμα... νομίζω.

Στις 11.25, πηγαίνω στο σταθμό του μετρό Kettenbrückengasse, όπου διαβάζω ότι υπάρχει «υπηρεσία από Karlsplatz». Ο άμεσος πανικός μου με εμποδίζει να ακολουθήσω τη συντομότερη διαδρομή προς την πλατεία Karlsplatz. Έτσι τρέχω προς την οδό Schönbrunner-Straße, ο χρόνος επίσης τρέχει. Κάποια στιγμή φτάνω στη στάση του λεωφορείου 59 A, το οποίο είναι γεμάτο, και ελπίζω ότι τα πράγματα θα πάνε πιο γρήγορα από εδώ και πέρα. Έχει μποτιλιαρίσματα και κόκκινα φανάρια, ιδρώνω. Στις 12 η ώρα φτάνω στο μετρό στην Karlsplatz. Χρόνος αναμονής 8 λεπτά. Παίρνω τηλέφωνο στο ιατρείο και με διαβεβαιώνουν ότι η καθυστέρηση δεν είναι καθόλου πρόβλημα. Ηρεμώ αμέσως, δεν χρειάζεται να περιμένω πολύ και επιστρέφω στο σπίτι στη 1.30 μ.μ., όπου μπορώ να αφιερωθώ στη «διασκέδαση» του να φτιάξω τη βαλίτσα μου και είμαι ανακουφισμένη που από εδώ και πέρα δεν θα υπάρχει άλλο άγχος για 5 μέρες... νομίζω.

3.5. Το αεροπλάνο φεύγει στις 9.35 και ο Γιώργος έχει παραγγείλει ταξί για τις 7.30, ώστε να μην χρειαστεί να είμαστε «πολύ νωρίς ως συνήθως, μπλα μπλα, κλπ...». Ο ταξιτζής τηλεφωνεί: «Συνάδελφος άρρωστος, έρχομαι 7.40, αλλά κανένα πρόβλημα, σήμερα όχι κίνηση, εύκολα θα προλάβουμε να φτάσουμε εγκαίρως αεροδρόμιο». Στις 7.50 φτάνει επιτέλους για τα καλά και ανακοινώνει: «Έτσι κι αλλιώς δεν έχει μποτιλιάρισμα, όλα θα πάνε καλά». Έχει μποτιλιάρισμα («Δεν ήξερα ότι υπάρχουν έργα στο δρόμο, αλλά μπορούμε να φτάσουμε αεροδρόμιο σε ένα τέταρτο. Βάζουμε στοίχημα;»), σερνόμαστε πίσω από φορτηγάκια διανομής και φτάνουμε στα φανάρια της οδού Gürtel «ήδη στις 8 η ώρα». Αλλά μετά πατάει το γκάζι, δεν είναι απλώς ένα αγριογούρουνο στην εμφάνιση. Ο 15λεπτος στόχος του καθυστερεί ελαφρώς από τα κόκκινα φανάρια και, παραδόξως, από την παρουσία άλλων αυτοκινήτων, το καλύπτει όμως με το γρήγορο στυλ οδήγησής του. Προσπερνάει δεξιά και αριστερά, τρέχει μέσα στη βροχή, σπρώχνει. Δεν ξέρω αν φοβάμαι πιο πολύ ή αν πανικοβάλλομαι περισσότερο ότι μπορεί να μην προλάβουμε. Φτάνουμε στις 8.20 και συνειδητοποιούμε ότι το αεροπλάνο μας έχει 10 λεπτά καθυστέρηση. Όπως και χθες, ηρεμώ αμέσως και ο Γιώργος «πάντα ήξερε ότι θα τα καταφέρουμε...».

Φτάνουμε στην Αθήνα το μεσημέρι και παίρνουμε ταξί για το ξενοδοχείο Orion & Dryades στην κακόφημη γειτονιά της Εξάρχειας. Το ξενοδοχείο βρίσκεται σε έναν λόφο και συνειδητοποιούμε ότι θα ανεβούμε αμέτρητες σκάλες τις επόμενες ημέρες. Η

φανταστική θέα από το μπαλκόνι μας μας αποζημιώνει γι' αυτό. Τα δωμάτια είναι καθαρά και εξοπλισμένα με ό,τι χρειαζόμαστε, το προσωπικό είναι φιλικό και το άσχημο σκυλάκι του ξενοδοχείου, η Bella, είναι γλυκύτατο.

Το απόγευμα, συναντιόμαστε με την θεία και τον θείο στο σιντριβάνι στην πλατεία Συντάγματος. Θέλουν να πάμε μια βόλτα, αλλά εμείς πεινάμε αφού έχει περάσει πολύς καιρός από το πρωινό. Τρώμε κάτι στο Μοναστηράκι και έχουμε ΠΟΛΛΑ να πούμε! Θα γιορτάσουμε μαζί το Πάσχα τις επόμενες δύο ημέρες, αλλά απόψε είμαστε ακόμα ελεύθεροι. Το εκμεταλλευόμαστε αυτό και συναντιόμαστε με τον Στέφανο και τον Γιάννη στο Μικιό Καφερακάδικο. Ένα ευχάριστο ταβερνάκι με εξαιρετικές κρητικές σπεσιαλιτέ και κεφάλους ιδιοκτήτες.

Ο Στέφανος και ο Γιάννης έρχονται πάντα με παρέα, και αυτή τη φορά, επίσης, εμφανίζονται μερικά παιδιά: η Χρυσούλα, ο Στέφανος 2, ο Φώτης και ο ξάδερφος Νίκος. Δεν θέλουμε να φάμε πολύ, «ούτε κι εμείς», μας καθησυχάζει ο Στέφανος. Στη συνέχεια παραγγέλνουν σχεδόν όλα τα πιάτα του μενού, οπότε έχουμε αρκετή «νηστεία», ποτό, συζητήσεις, αστεία... Όταν ρωτάω πόσο πραγματικά μπορούν να φάνε, ο Φώτης μου λέει «μέχρι το αχ βαχ». Εντάξει, καταλαβαίνω. 😊

Κάποια στιγμή, ξεσπά μια έντονη συζήτηση μεταξύ του Στέφανου και του Φώτη, ο Στέφανος υπερασπίζεται κοινωνικές, «αριστερές» απόψεις και ο Φώτης προβάλλει «οικονομικά επιχειρήματα». Τουλάχιστον έτσι νομίζω, γιατί είναι σχεδόν 2 η ώρα, είμαι

κουρασμένη, οι δυο τους φωνάζουν με απίστευτη ταχύτητα, προσπαθώ να τους ακολουθήσω, αλλά κάποια στιγμή δεν μπορώ πια. Φωνάζουν, κουνάνε τα χέρια τους για να τονίσουν τα επιχειρήματά τους, και ξαφνικά... ο Νίκος χώνει ένα κομμάτι σοκολάτα στο στόμα του Στέφανου. Εκείνος διστάζει, καταπίνει το κομμάτι της σοκολάτας, όλοι μένουν έκπληκτοι, και μετά... οι αντίπαλοι αγκαλιάζονται, όλοι γελούν, ειρήνη! Τώρα εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία να πω στον Στέφανο ότι είμαστε πτώματα και θέλουμε να πάμε σπίτι. Μας καλεί ένα ταξί και φεύγουμε. Την επόμενη μέρα μας λέει ότι «έμειναν μόνο άλλες 2 ωρίτσες».

4.5. Μπουφές πρωινού στη βεράντα του ξενοδοχείου Orion. Υπάρχει ό,τι επιθυμεί η καρδιά μας, καθώς και θέα στην Ακρόπολη και τον Λυκαβηττό. Χωρίς επιπλέον χρέωση! Είμαστε πολύ ικανοποιημένοι!

Στις 6 το απόγευμα φτάνουμε στη θεία και στο θείο στην Αγία Παρασκευή. Πίνουμε καφέ, πάμε μια βόλτα και μετά περιμένουμε με κλασική μουσική ... μέχρι τις 10 το βράδυ. Πηγαίνουμε στην Ίλζε και τη Δανάη στα Σπάτα, όπου σύντομα φτάνουν και η Ειρήνη και ο Γιώργος. Στη συνέχεια καθόμαστε πάλι και περιμένουμε μέχρι την τελετή της ανάστασης στις 11.45 μ.μ. Ευτυχώς, η βροχή που μας συνόδεψε για λίγες ώρες έχει πλέον σταματήσει και μπορούμε να φέρουμε τα αναμμένα κεριά μας στο σπίτι. 5 λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα! Ο Παπάς πρέπει να έχει ραντεβού. Θαυμάζουμε έναν ηλικιωμένο κύριο που κάθεται πίσω από το τιμόνι του αυτοκινήτου του με ένα αναμμένο κεριό στο χέρι. Θαρραλέος!

Έχει πυροτεχνήματα και - επιτέλους - τη μαγειρίτσα! Η θεία Γκούντι φτιάχνει την καλύτερη μαγειρίτσα, είμαστε ευτυχισμένοι. Μετά τρώμε αυγά, ψωμί, τυρί, σαλάτα και πίνουμε κρασί. Κατά τις 2 επιστρέφουμε στην Αγία Παρασκευή, όπου κοιμόμαστε για λίγες ώρες πριν το πασχαλινό μεσημεριανό.

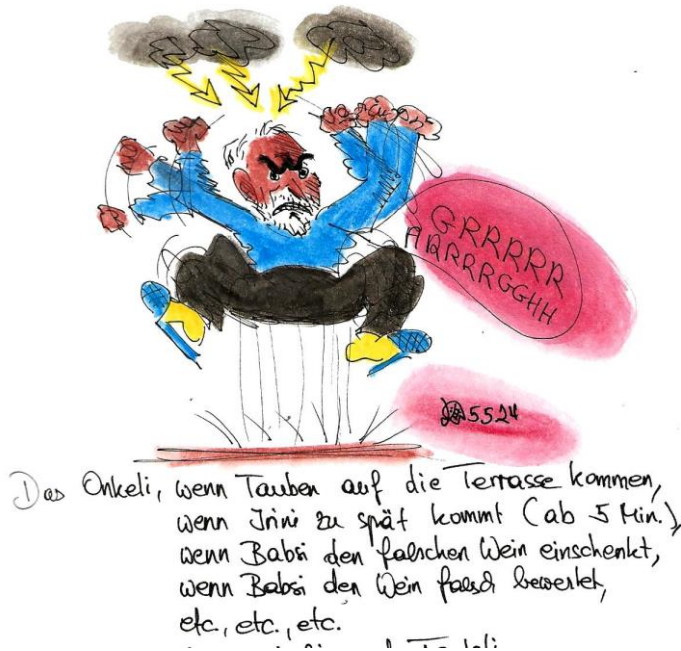

5.5 Μετά το πρωινό, παρακολουθώ τον θείο Σαράντη να διώχνει τα περιστέρια στη βεράντα και να μαλώνει. Πηδάει λίγο στον αέρα και κουνάει τα χέρια του. Δεν τολμώ να γελάσω.

Το πασχαλινό γεύμα πρέπει να ξεκινήσει στη 1 το μεσημέρι, αλλά η Ειρήνη και ο Γιώργος αργούν και ο θείος μαλώνει. Δεν μπορώ να φανταστώ αν είχαν αργήσει περισσότερο από 5 λεπτά! Η Ειρήνη φέρνει ένα γκρατέν και ένα γαλακτομπούρεκο, κάτι που νομίζω ότι δικαιολογεί την καθυστέρηση, αλλά ο θείος μαλώνει. Η θεία Γκούντι έχει ετοιμάσει κατσικάκι και κοκορέτσι, σαλάτα, τηγανητές πατάτες και ένα τζατζίκι, αλλά δυστυχώς το ανακαλύπτω μόνο μετά το γεύμα. Είναι εύκολο να χάσει κανείς τον προσανατολισμό του σ' ένα τόσο τεράστιο τραπέζι με τόσες λιχουδιές. Ο θείος μάς ζητάει να καθίσουμε. Καθώς καθόμαστε, μας λέει να ξανασηκωθούμε, είναι self-service μπουφές, έπρεπε να το ξέρουμε αυτό και όχι να καθίσουμε επειδή μας το ζήτησε, μας μαλώνει.

Στο τραπέζι υπάρχουν μερικά μπουκάλια κρασί, ένα ακριβώς κάτω από τη μύτη μου, οπότε βάζω ένα ποτήρι από αυτό. Μα αυτό είναι το κρασί του 2009, θα το πιούμε αργότερα, έπρεπε να είχα βάλει πρώτα αυτό του 2014, μαλώνει ο θεός και τρέχει στην κουζίνα με το ποτήρι μου, όπου το κρασί μάλλον θα ξαναμπει στο μπουκάλι.

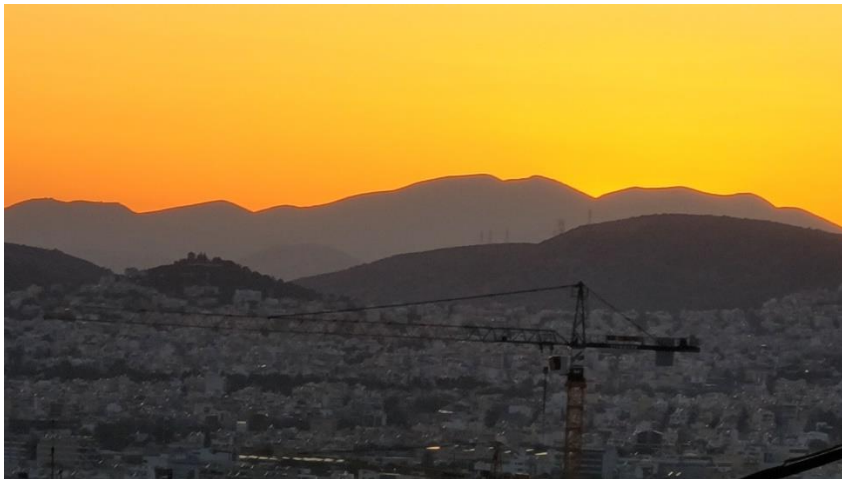
Τρώμε σαν βασιλιάδες, όλα έχουν υπέροχη γεύση, πίνουμε το κρασί του 2014, μετά εκείνο του 2009. Ο θεός με κοιτάζει αυστηρά, εγώ φοβάμαι λίγο και λέω: «Μμμ, καλό». «Θα πεις ότι σου αρέσει το κρασί, όχι ότι είναι καλό», μαλώνει ο θεός. Τώρα μαλώνει η θεία... εκείνον, όχι εμένα. 😊

Μετά το γεύμα, πίνουμε καφέ και τρώμε τούρτα, και μετά όλοι είναι χορτάτοι, ικανοποιημένοι και κουρασμένοι. Ο Γιώργος κοιμάται, και καθώς εκπνέει φουσκώνει ελαφρώς το αριστερό του μάγουλο και ακούγεται ένα χαμηλό «πφφφ». Είμαι γοητευμένη.

Επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο μας, κάνουμε μια μεγάλη σιέστα, βλέπουμε ένα μαγευτικό ηλιοβασίλεμα και στη συνέχεια ολοκληρώνουμε τη μέρα μας σε ένα μπαρ στην πλατεία Εξάρχεια. Παρά τη γιορτή, έχει αρκετό κόσμο, αλλά παρατηρούμε ότι υπάρχουν σχεδόν τόσοι βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί όσοι και περαστικοί, μάλλον μια παραχώρηση προς το πρώην αναρχικό hotspot. Πριν πάμε για ύπνο, καθόμαστε στη βεράντα μας και θαυμάζουμε την υπέροχα φωτισμένη Ακρόπολη.

6.5 Πάμε με τα πόδια στον Λυκαβηττό. Πριν καν φτάσουμε στον σταθμό του τελεφερίκ, έχουμε ήδη ανέβει χιλιάδες σκαλοπάτια - η περιοχή αυτή είναι απίστευτα λοφώδης. Οι μύες μου είναι βέβαιο ότι θα πονάνε αύριο. Ανεβαίνουμε, θαυμάζουμε τη θέα και κατεβαίνουμε πάλι. Οι υπόλοιποι επισκέπτες έχουν περισσότερο χρόνο να κάνουν γιατί πρέπει να βγάλουν selfies. Εμείς δεν έχουμε αυτή την ανάγκη, οπότε ολοκληρώνουμε την επίσκεψή μας σε χρόνο μηδέν.

Το διπλό ξενοδοχείο μας Orion & Dryades βρίσκεται στο λόφο στο κέντρο της φωτογραφίας.

Η Ίλζε φτάνει στις 7 το απόγευμα και αφού θαυμάσει όπως πρέπει τη θέα από τη βεράντα μας, ξεκινάμε για να βρούμε ένα εστιατόριο. Βρίσκουμε μια ταβέρνα με το αισθησιακό όνομα Ροζαλία. Μπορούμε να φανταστούμε την πρώτην ιδιοκτήτρια.

Με καλό φαγητό και κρασί που μας αρέσει (υπακούω καλά το θείο, έτσι δεν είναι;), συζητάμε για όλους τους συγγενείς, πράγμα που έχει πλάκα και διαρκεί πολύ. Είμαστε στο στοιχείο μας! Αφού έχουμε πει αρκετό κρασί, η Ίλζε φεύγει για να γυρίσει στα Σπάτα

και τη συνοδεύουμε μέσω WhatsApp, γιατί ταξιδεύει πολλή ώρα. Πρώτα πρέπει να περιμένει 26 λεπτά για το μετρό. Ο Γιώργος της προτείνει να επιστρέψει και να πιει άλλο ένα λίτρο κρασί μαζί μου, αλλά εκείνη δεν θέλει. Ωραία, μόνο μισό λίτρο τότε, χιχι, αστείο. Όταν καθόμαστε στη βεράντα μας, μας λέει ότι έφτασε καλά στο σπίτι της, οπότε μπορούμε να κοιμηθούμε ήσυχοι.

7.5. Ο Γιώργος λέει στον θείο ότι έχουμε κλείσει τραπέζι στην ταβέρνα Ροζαλία για το αποψινό μας δείπνο. Είναι μια τολμηρή προσπάθεια να παρασύρουμε την θεία και τον θείο στα Εξάρχεια, αλλά για έκπληξή μας συμφωνούν. Είχαμε σχέδια να πάμε για ψώνια ή να επισκεφτούμε κάποιο μουσείο σήμερα, αλλά η 1η Μαΐου έχει «μεταφερθεί» για σήμερα, οπότε όλα είναι κλειστά. Δεν πειράζει, πάμε στην Πλάκα και χαζεύουμε στα καταστήματα με τα σουβενίρ, και αυτό δεν είναι κακό.

Φτάνουμε όλοι στη Ροζαλία στις 7.30 μ.μ. και απολαμβάνουμε τα καλύτερα φαγητά: λαχανοντολμάδες αυγολέμονο, μανιτάρια σχάρας, τζατζίκι, σουβλάκια, κεμπαπάκια, παστουρμαδόπιτες, και κρασί που μας αρέσει. 😊

Θυμόμαστε τις παλιές εποχές και τις πλάκες, διασκεδάζουμε, και ο χρόνος περνάει γρήγορα - δυστυχώς. Ήταν ωραία!!!!

8.5. Πτήση επιστροφής στην κρύα, βροχερή Βιέννη. Αηδίες!

9.5. Για να αποζημιωθούμε για τη μη φιλική επιστροφή στο σπίτι, έχουμε μια υπέροχη μουσική βραδιά στο εστιατόριο 1001 Νύχτες. Απολαμβάνουμε υπέροχο περσικό φαγητό και θαυμάσια ρεμπέτικα. Ο Οδυσσέας και ο Stephan παίζουν, ενώ αργότερα τους συνοδεύουν όλο και περισσότερες φωνές και όργανα από τους πελάτες - υπέροχα! Διασκεδάζουμε πολύ με την Όλγα και τον Γιάννη και μας αρέσει ιδιαίτερα μια «χαριτωμένη χορεύτρια». Τώρα είμαστε συμφιλιωμένοι με το σύμπαν και ανυπομονούμε ήδη για καινούργιες περιπέτειες.

